

бостъ, и кога ставахъ отъ мѣстото си, завиваше ми се свѣтъ; на шестий денъ едвамъ пристѣгнахъ и то полѣпката. На седмиятъ денъ неможѣхъ да стана и заприличѣхъ на мрътвецъ. Прѣзъ всичкото това време азъ щастливо се противихъ на придумванията и доказванията, че окончателно ще си подроя здравъето, — и чакъ на седмий денъ дадохъ воля, да явятъ на тъмничнитѣ надзиратели, единъ отъ които дойде и удостовери фактътъ съвсѣмъ хладнокрѣвно.

Съ това се постигна главната точка, на която се наблѣгаше новата ми операция. Именно, осемъ дена предъ това, бѣхъ съставилъ новъ единъ арзухаль до великиятъ везиръ, Махмудъ-паша, та го бѣхъ пратилъ въ редакцията на „Македония“, за да се преведе на турски. Въ него арзухаль описвахъ азъ съ кратки и ясни черти състоянието ни, и отчаянието, което ни е обзело така, щото нѣкои отъ насъ и по седемъ дена сж се въздържѣли отъ ядене, да-по-би че съ тозъ начинъ се отжрватъ отъ несносната си и зла честь; — при това съ живи и заносливи изражения призовахъ великодушнето и милостъта на стариятъ везиръ. Тойзи арзухаль предадохме въ рѣцѣтъ на единъ младъ и твърдѣ пѣргавъ Караманлия, който бѣше прекараль нѣкое време въ затворѣтъ при пази, и тамъ се бѣше искрено сприятелль съ мене. Той занесе арзухальтъ на Махмудъ-паша, който го прочелъ и останаль покърртенъ; слѣдъ-това го испратилъ до Ахемин-адъше съ надписъ да се разгледа тутакси нашата работа. Но помежду-това неприятелитѣ ни, както и тъмничнитѣ ни управители, които сжщо тѣй бѣше дакачилъ нашия ударъ, получиха време за да расхвѣрятъ мрежитѣ си, и върховното сждище дочака твърдѣ зловошно, даже и съ заплашвания, речениитѣ Караманлия — нашъ застѣпникъ.